

Predmet: Ilija Jurišić - Tuzlanska kolona

Poslovni broj predmeta: K.V. 05/07

Glavni pretres: 10.04.2008.

Izveštaj: Mirjana Lazić, posmatrač FHP-a

Saslušanje svedoka oštećenog Branka Jovića

Svedok je u maju 1992. bio pripadnik rezervnog sastava JNA jedinice koja je bila smeštena u Smolući. Starešina jedinice bio je kapetan Vlado Todorović. Dana 15.05.1992. godine kapetan Torodivić je na jutarnjem postrojavanju pročitao imena sedmorice vojnika, među kojima i svedokovo, koji su bili određeni da pomognu u iseljavanju tuzlanske kasarne *Husinska buna*. Krenuli su oko 08:00 časova i na putu do Tuzle videli su punktove ali ih niko nije zadržavao. Kada su oko 10:00 časove stigli u kasarnu nisu primetili ništa neobično. Počeli su sa utovarom materijalno-tehničkih sredstava iz magacina u kamione. U kasarni je dobio automatsku pušku ali ne i municiju. Formirana je kolona vozila, bilo je džipova, oklopnih vozila, raznih vrsta kamiona, koja je oko 15:00 časova krenula iz kasarne Skojevskom ulicom. Kada je kolona stigla do *Brčanske malte* vojnicima je rečeno da još uvek nije postignut dogovor o povlačenju i da kolona mora da se vrati u kasarnu. Po povratku u krug kasarne primetio je jedan autobus sa uniformisanim licima koji je otišao u pravcu centra grada. Vojnici su se uplašili i posumnjali da se nešto loše sprema. Neki vojnici uzeli su municiju iz jednog sanduka i punili oružje. Oko 18:30 časova formirana je druga kolona i ponovo su krenuli iz kruga kasarne prema Ugljeviku. U njegovom kamionu, koji je bio u sredini kolone, bilo je šest vojnika. On je sedeo na suvozačevom mestu dok su pozadi ispod cerade sedela četvorica vojnika. Primetio je jedan stariji par koji je stajao na trotaoaru i plakao. Ubrzo je video da sa balkona okolnih zgrada vire puške. Čuo se jedan pucanj sa leve strane a nakon dva minuta počela je opšta pucnjava iz pešadijskog naoružanja. Vojska je bila iznenađena i nije uspela da uzvрати. Oko 100 metara od raskrsnice *Brčanska malta* kamion je pogođen i svedok je ranjen u desnu butinu. Vozač je nastavio da vozi, ispred njih se isprečilo pogođeno vozilo ali je on uspeo da ga zaobiđe i skrene levo u *Brčansku maltu*. Nakon 100, 200 metara od raskrsnice vozilo je stalo. Iskočio je iz kamiona i zajedno sa vozačem se sakrio u nekom žbunju. Vojnik Ostoja Perić je ubijen prilikom napuštanja kamiona i njegovo telo je upaljeno kada je kamion počeo da gori. Vojnik Živorad Cvetković je ubijen dok je pokušavao da pobegne. U žbunju su bili skriveni do ranih jutarnjih časova. Cele noć meci su padali pored njih. Čuli su da prolaze neprijateljski vojnici i da ih traže, povremeno se čulo da su uhvatili nekog od vojnika a zatim bi se čuo pucanj. Vojnik Goran Mitrović je oko 04:00 časa povikao da se vojnici iz kolone koji su se skrivali predaju. Zarobili su ih i odveli u školu, a zatim su ih prebacili na Gradinu, gde su svedoku Joviću ukazali lekarsku pomoć. Svedoka su ispitivali i često batinali i na kraju je saznao da je izdata naredba da oni koji mogu da hodaju krenu prema Ugljeviku. Sledećeg dana oko podneva krenuo je prema Majevidi i Ugljeviku i na kraju uspeo da stigne do bolnice u Bijeljini.

Svedok ne poznaje optuženog Iliju Jurišića i nije mu poznata njegova uloga u toku rata.

Saslušanje svedoka oštećenog Ljuba Tešića

Svedok je mobilisan u septembru 1991. godine. U maju 1992. njegova jedinica se nalazila u Požarnici. Njegov nadređeni bio je poručnik Jovo zvani Čarapa. Dana 15.05.1992. godine poručnik Jovo je obavestio jedinicu da idu u tuzlansku kasarnu da pomognu u iznošenju nafte,

maziva, dušeka, ćebadi i sanduka sa uniformama i oružjem. Krenuli su sa dva kamiona i jednim pincgauerom. Na putu do kasarne primetio je punktove na kojima je bilo pripadnika rezervnog sastava policije i vojske ali ih nisu zaustavljali. Primetio je i da je asfalt na nakim mestima isečen i čuo je da su te rupe pripremljene za postavljanje tenkovskih mina. U kasarnu su stigli oko 11:00 časova. Nakon dva sata formirana je kolona vozila koja je krećući se Skojevskom ulicom i *Brčanskom maltom* trebalo da napusti Tuzlu. Tek što je kolona stigla do *Brčanske malte* vraćena je u kasarnu jer još uvek nije bio postignut dogovor sa vlastima Tuzle o napuštanju grada. Seća se da je komandir Jovo rekao da će se vojska teško izvući iz Tuzle. Čulo se pucanje sa obližnjih brda, ali vojnici nisu uzvraćali. U popodnevnim satima, oko 17:00 časova, jedan vojni policajac je išao od kamiona do kamiona i preneo da je dogovor postignut i da kolona treba da krene. Rekao je da postoji stroga naredba da oružje ne sme da se vidi i da ne sme da bude provokacija. Svedok je imao automatsku pušku bez municije. Njegovo vozilo bio je kamion marke FAP 2226 bez cerade. Nalazili su se u sredini kolone, oko 20, 30 vozila bilo je ispred njih. U koloni je bilo i sanitetskih vozila vidno obeleženih crvenim krstom i četiri, pet civilnih vozila marke *lada* u kojima su se vozili oficiri. Tog dana u koloni nije video komandanta kasarne Dubajića, ali je čuo da je bio na čelu kolone. Svedok je sedeo na suvozačevom mestu dok su pozadi sedela četiri, pet vojnika. Vojnici su imali puške, neki su imali municiju dok vozač nije imao ni oružje ni municiju. Kada je vozilo stiglo do polovine Skojevske ulice, kod zgrade tehničkog pregleda, začula se rafalna paljba. Vozač je odmah ranjen, ali je nastavio da vozi i uspeo da skrene levo u *Brčansku maltu*. Ponovo je pogođen i ostao je na mestu mrtav. Vozilo je stalo. Kamioni su počeli da gore, čule su se detonacije. Pucano je na vojsku sa prozora okolnih zrada, svi prozori su bili otvoreni. Vojska nije stigla ni da uzvrat na vatru. Svedok je dva puta ranjen u stomak. Izašao je iz kamiona i zajedno sa vojnikom Ljubom Pajićem sklonio se ispod zaustavljenog kamiona TAM 110. Vozač tog kamiona je ubijen dok je suvozač vojnik Branislav Krunić ranjen. Sa balkona je na svedoka bačena "crna bomba". On je bombu gurnuo što dalje od sebe i kada je pokušao da vidi da li je dovoljno daleko eksplodirala je i povredila mu oko. Zatim su Ljuba i on pretrčali do jednog solitera i ušli u sklonište. U skloništu su bile žene i deca koje su im previli rane i dale vode. U skloništu su ostali do 06:00 časova ujutru kada su čuli da ih pozivaju da se predaju. Izašli su iz skloništa i ispred zgrade videli su pripadnike TO i policajce. Policajci su ih psovali. Prebacili su ih do Gradine i tu podelili u dva grupe. Lakše povređeni, među kojima Ljuba Pajić, sledećeg dana su razmenjeni dok su teži ranjenici prebačeni na lečenje. U bolnici ih je maltretirala jedna medicinska sestra, šamarala ih je i stalno ponavljala da su četnici. U bolnici je proveo 25 dana a zatim je prebačen u centralni zatvor u Tuzli. Bili su smešteni u ćelijama po sedam, osam muškaraca. Za vreme boravka u bolnici i zatvoru četiri puta je bezuspešno vođen na razmenu. U zatvoru je maltretiran od strane Ivana Kolar. Svi preživeli vojnici su saslušani i podignuta je optužnica zbog učestvovanja u agresiji na Tuzlu. Ne zna kako je okončan taj postupak. U bolnici i zatvoru je upoznao vojnike Radovana Krstića i Nenada Dragića koji su ranjeni. Čuo je da je njegov komandir Jovo poginuo kao i svi vojnici iz njegovog kamiona. Razmenjen je u julu 1992.